

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/366/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3711205870
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3711205870.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a členiek JUDr. Gabriely Janákovvej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa JoKa, spol. s r. o., J.. X. G., F. N. W. D., X., Y. X/A, W., G.: XX XXX XXX proti odporcom I/ G.. P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. M. XXX/X, T. A. Q., II/ D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, W., G./ U. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/XX, W., právne zastúpenej P. U. L., G.XX, T. A. Q., o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie odporcov 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 27. septembra 2011, č.k. 4C/92/2011-106, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovia 1/, 2/, 3/ **s ú p o v i n n í** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania, každý v sume 640,25 Eur, k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti - administratívnej budovy a skladu súp. č. XX, postavenej na parc. č. XXXX/X „zastavané plochy a nádvoría“ o výmere 90 m², pozemku parc. XXXX/XX „zastavané plochy a nádvoría“ o výmere 46 m², pozemku parc. č. XXXX/XX „zastavané plochy a nádvoría“ o výmere 145 m² a pozemku parc. č. XXXX/XX „zastavané plochy a nádvoría“ o výmere 8 m³ (správne 8 m²), ktorá je zapísaná v katastri nehnuteľností vedenom Katastrálnym úradom v S., Správou katastra F. na LV č. XXXX k. ú. W.. Odporcov 1/, 2/, 3/ zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 99,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 2.799,14 Eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil výsledkami vykonaného dokazovania, z ktorých vyplynulo, že odporca 2/ a ani odporca 1/ sa nikdy nestali vlastníkami spornej nehnuteľnosti napriek tomu, že boli ako vlastníci zapísaní do katastra nehnuteľností. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odporkyňa 3/ ako jedna z konateľov navrhovateľa v priebehu mesiacov január až apríl 2005 si mala fiktívne požičať od svojho syna D. (odporcu 2/) sumu 333.500,- Sk, ktorý dlh bez vedomia druhého konateľa spoločnosti uhradila prevodom hnutelných a nehnuteľných vecí spoločnosti, okrem iného aj administratívnej budovy a skladu súp. č. XX na parcele č. XXXX/X, na základe zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti a k hnutelným veciam, uzatvorenej dňa 03.05.2005 medzi spoločnosťou U., zastúpenou odporkyňou 3/ ako prevádzajúcim a odporcom 2/ ako nadobúdateľom. Za toto konanie bola odporkyňa 3/ rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 29.10.2009, č.k. 2T/63/09-783 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.04.2010 č.k. 23To/8/2010-793 uznaná vinnou zo spáchania trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, 3 Trestného zákona. Z citovaných rozsudkov jednoznačne vyplýva, že pôžička peňazí, zabezpečená zmluvou o zabezpečovanom prevode práva bola len fiktívna, z čoho je zrejmé, že medzi veriteľom a dlžníkom k reálnemu odovzdaniu vecí nikdy nedošlo, a teda medzi účastníkmi

zmluvný záväzkový vzťah nikdy nevznikol. Zmluva o zabezpečovacom prevode práva má akcesorickú povahu, preto pri svojom vzniku predpokladá existenciu hlavného záväzku, na zabezpečenie ktorého má slúžiť. V danom prípade bolo nepochybne preukázané, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti a k hnutelným veciam zo dňa 03.05.2005 uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom 2/ zabezpečovala v zmysle článku 1 ods. 2 práve záväzok z fiktívnych zmlúv o pôžičke, teda zmlúv neexistujúcich. Keďže hlavný záväzok nevznikol, nemohol vzniknúť ani záväzok akcesorický, preto zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti a k hnutelným veciam zo dňa 03.05.2005 je absolútne neplatný právny úkon, z čoho vyplýva, že vlastnícke právo z navrhovateľa na odporcu 2/ neprešlo. V zmysle zásady nemo plus iuris potom nemohol odporca 2/ previesť vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti a ani k hnutelným veciam ani na odporcu 1/. Vlastnícke právo tak jednoznačne patrí navrhovateľovi. Pokiaľ sa jedná o námietku pasívnej legitímácie vznesenú odporkyňou 3/ uviedol, že keďže súd v danom prípade posudzoval platnosť právnych úkonov účastníkmi, ktorých boli odporcovia 1/, 2/, ako aj právny úkon, ktorý uzatvorila v mene navrhovateľa, ale bez vedomia druhého konateľa odporkyňa 3/, za ktorý skutok bola aj odsúdená, pasívne legitimovaní v danom prípade mali byť všetci odporcovia tak, ako boli označení v návrhu. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 80 písm. c/ O.s.p., § 39, § 457 a § 553 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov v celkovej sume 2.898,64 Eur.

Proti rozsudku podali odvolanie všetci odporcovia, ktorí žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil a návrh navrhovateľa zamietol.

Odporca 1/ v odvolaní nesúhlasil s názorom prvostupňového súdu, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva zo dňa 05.09.2005 je absolútne neplatným právnym úkonom. Poukázal na to, že odporca 2/ mal vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam riadne zapísané v katastri nehnuteľností. Zmluvu s odporcom 2/ uzatvoril podľa § 553 Občianskeho zákonníka platného v tom čase, pričom má za to, že napriek odsudzujúcemu rozsudku odporkyne 3/, táto skutočnosť nemala vplyv na platnosť, resp. neplatnosť žiadneho právneho úkonu, na ktorý sa súd odvoláva. On uzavrel riadny a platný právny úkon, ktorého vklad po jeho preskúmaní povolila príslušná správa katastra, preto namieta spochybňovanie ním podpísaných právnych dokumentov zo strany navrhovateľa ako účelové.

Odporca 2/ nesúhlasil s tvrdeniami uvedenými v odôvodnení rozsudku. Uviedol, že si reálne požičal finančné prostriedky od navrhovateľa v zastúpení odporkyne 3/, pričom navrhovateľ pôžičku z väčšej časti do dnešného dňa nevrátil. Preto musel pristúpiť k súdnemu vymáhaniu pohľadávky, ani toto však nepomohlo a už niekoľko rokov vedie voči navrhovateľovi aj exekúciu. Pokiaľ sa odporkyňa 3/ dopustila trestného činu, má niesť za to aj patričné následky, on však nebol nikdy trestne stíhaný a sumu pôžičky navrhovateľovi v zastúpení odporkyne 3/ aj vyplatil. Tvrdenie o tom, že sa jednalo o fiktívnu pôžičku, nie je pravdivé.

Odporkyňa 3/ prostredníctvom právneho zástupcu v odvolaní namietala svoju pasívnu legitímáciu. Namietala, že súd vo svojom rozhodnutí vôbec neuviedol, na základe akých skutočností, resp. za použitia akých právnych predpisov má byť v danej občianskoprávnej veci pasívne legitimovaná, nakoľko nebola zmluvnou stranou ani jedného právneho úkonu posudzovaného v tejto veci.

Navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu v písomných vyjadreniach k odvolaniam uviedol, že pokiaľ sa jedná o odvolanie odporcu 1/, nemožno sa stotožniť s jeho tvrdením, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, keď vyvodil záver, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti a k hnutelným veciam zo dňa 05.09.2005 je absolútne neplatným právnym úkonom. Naopak prvostupňový súd správne posúdil danú vec v zmysle zásady nemo plus iuris. Taktiež sa nemožno stotožniť s tvrdením odporcu 1/, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keďže podľa tvrdenia odporcu 1/ tento reálne požičal finančné prostriedky odporcovi 2/. V posudzovanej veci totiž nie je relevantná skutočnosť, či odporca 1/ skutočne poskytol finančné prostriedky odporcovi 2/, ale relevantnou je tá skutočnosť, že odporca 2/ neposkytol žiadne finančné prostriedky navrhovateľovi, ako to vyplýva zo záverov rozsudkov v trestnom konaní. K odvolaniu odporcu 2/ uviedol, že z rozsudkov vydaných v trestnom konaní je nepochybne preukázané, že údajná pôžička, o ktorej sa odporca 2/ zmieňuje bola len fiktívnym úkonom a že v skutočnosti odporca

2/ navrhovateľovi žiadnu pôžičku neposkytol. Týmto rozhodnutím je súd v zmysle ust. § 135 ods. 1 tretia veta O.s.p. viazaný, preto mu neprináleží duplicitne skúmať otázku poskytnutia pôžičky odporcom 2/ navrhovateľovi. Z uvedeného vyplýva, že je správny záver súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého zmluva o zabezpečovacom prevode je neplatným právnym úkonom, pretože ako zabezpečovací inštitút mala zabezpečiť fiktívnu, t.j. absolútne neplatnú zmluvu o pôžičke. K odvolaniu odporkyne 3/ uviedol, že tvrdenie odporkyne 3/ o tom, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa je voči jej osobe nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, nakoľko neobsahuje takmer žiadne dôvody pre vyhoviecie návrhu voči jej osobe, je nepravdivé. V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa skonštatoval, že posudzoval platnosť právnych úkonov všetkých účastníkov, a to aj právny úkon, ktorý uzatvorila odporkyňa 3/ v mene navrhovateľa ako konateľ bez vedomia druhého konateľa, za ktorý skutok bola aj právoplatne odsúdená. Okrem toho je potrebné prihliadať aj na princíp spravodlivosti, v zmysle ktorého aj odporkyňa 3/ má byť vo vyššie uvedenej právnej veci pasívne legitimovanou osobou, keďže uzavrela v mene navrhovateľa fiktívnu zmluvu o pôžičke s odporcom 2/ a zároveň osobou, ktorá má znášať trovy tohto súdneho konania, keďže k jeho začatiu došlo najmä jej konaním. Nebyť totiž protiprávneho konania odporkyne 3/, navrhovateľ by sa nemusel súdnou cestou domáhať svojich práv a oprávnených záujmov. V tomto prípade totiž žiadnym spôsobom nezaväzbi, že odporkyňa 3/ konala v mene navrhovateľa, pretože takýto názor by ad absurdum znamenal záver, že navrhovateľ, ktorý sa úspešne domohol svojich práv, by nakoniec musel znášať aj trovy takéhoto konania.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 214 ods. 2 O.s.p. potvrdiť ako vecne správny. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 205 ods. 2 písm. a/ - f/ O.s.p.

V prejednávanej veci z odvolania odporcov odvolací súd zistil, že odvolatelia v ňom neuplatňujú výslovne žiaden z odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. a/ - f/ O.s.p. Vo svojom odvolaní opakovane uvádzajú tie isté námietky, ktoré uplatnili už pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí vysporiadal a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

V zmysle § 553 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31. decembra 2007 splnenie záväzku mohlo byť zabezpečené prevodom práva dlžníka v prospech veriteľa (zabezpečovací prevod práva). Ustanovenie § 553 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vtedy platnom znení upravovalo zabezpečovací inštitút, ktorý má akcesorickú povahu a ktorý mal dlžníka motivovať k splneniu záväzku a veriteľovi dával pre prípad nesplnenia dlhu možnosť ťažiť z prevedeného práva. Tento spôsob zabezpečenia bol založený na tom, že dlžník prevedie svoje právo na veriteľa s rozvazovacou podmienkou, že zabezpečený záväzok bude splnený; splnením dlhu prevedené právo prechádzalo späť na dlžníka. Zabezpečovací prevod práva teda spočíval v podmienenom prevode práva z dlžníka na veriteľa a predpokladal existenciu hlavného záväzku, na zabezpečenie ktorého mal slúžiť.

V preskúmvanej veci bolo vykonaným dokazovaním nepochybne preukázané, že zmluva o pôžičke, uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom 2/ bola fiktívna, čo nepochybne vyplýva z výroku o vine rozsudkov vydaných v trestnom konaní, ktorými je súd v zmysle ust. § 135 ods. 2 O.s.p. viazaný. Pokiaľ bola nepochybne preukázaná neexistencia hlavného záväzku, právny záver prvostupňového súdu o tom, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva, ktorá mala zabezpečovať splnenie takéhoto záväzku, je neplatným právnym úkonom, treba považovať za správny. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastala bez ďalšieho zo zákona, preto sa naň hľadí, ako keby nebol urobený a takýto absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o

vklaďe vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Na základe takéhoto neplatného právneho úkonu (neplatnej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva) sa potom odporca 2/ nemohol stať vlastníkom sporných nehnuteľností ani napriek tomu, že bol ako vlastník týchto nehnuteľností v katastri zapísaný. Tak, ako správne uviedol súd prvého stupňa, v zmysle zásady nemo plus iuris, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má, potom následne odporca 2/ nemohol previesť vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam ani na odporcu 1/. Právny záver prvostupňového súdu, že vlastníkom sporných nehnuteľností v dôsledku uvedeného zostáva navrhovateľ, preto je nepochybne správny.

Preto odvolacie námietky odporcov 1/, 2/ neboli opodstatnené.

Pokiaľ sa jedná o odvolacie námietky odporkyne 3/, odvolací súd sa nestotožňuje s názorom odporkyne 3/, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s otázkou jej pasívnej legitímácie v konaní. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pasívnu legitímáciu odporkyne 3/ v tomto konaní vyvodzoval z toho, že v danom prípade posudzoval platnosť právnych úkonov, v ktorých boli odporcovia 1/, 2/, ako aj právny úkon, ktorý uzatvorila v mene navrhovateľa, ale bez vedomia druhého konateľa odporkyňa 3/, preto mal za to, že pasívne legitimovaní v danom prípade majú byť všetci odporcovia. Odvolací súd sa s týmto názorom prvostupňového súdu stotožňuje. Je pravdou, že v sporoch o určenie vlastníckeho práva je pasívne legitimovaný najmä ten, kto je zapísaný ako vlastník v katastri nehnuteľností, čo však nevylučuje, aby pasívne legitimovanými v spore boli aj osoby, ktoré si k predmetu sporu činia nároky. V predmetnej veci odporca 2/ aj odporkyňa 3/ stále zotrvávali na svojom tvrdení, že zmluva o pôžičke, ktorú odporkyňa 3/ ako konateľka navrhovateľa s odporcom 2/ uzavrela, bola skutočne poskytnutá a nejednalo sa o fiktívnu pôžičku, preto sa súd správne ako prejudiciálnou otázkou musel zaoberať otázkou platnosti tohto právneho úkonu, ktorého bola odporkyňa 3/, ktorá konala v mene navrhovateľa bez vedomia druhého z konateľov, nepochybne účastníčkou. Pasívna legitímácia odporkyne 3/ v konaní je preto daná; naopak, pokiaľ by odporkyňa 3/ nebola účastníčkou tohto konania, mohla by namietat, že o jej právach nebolo rozhodované. Preto ani odvolacie námietky odporkyne 3/ neboli opodstatnené.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal náhradu trov odvolacieho konania voči každému z odporcov za jeden úkon právnej služby á 526,13 Eur + 1x režijný paušál 7,41 Eur + 20 % DPH v sume 106,71 Eur, spolu 640,25 Eur za úkon: vyjadrenie k odvolaniu odporcu 1/, vyjadrenie k odvolaniu odporcu 2/, vyjadrenie k odvolaniu odporkyne 3/.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.